

עמ"י 5063/02/14 - דוד ילוז נגד משטרת ישראל - תחנת אשקלון

04 פברואר 2014

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
עמ"י 5063-02-14 ילוז נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת נחמה נצר
העורר
נגד
המשיבה

משטרת ישראל - תחנת אשקלון

נוכחים:

העורר וב"כ עו"ד יפעת זינר

ב"כ המשיבה פקד יגאל אוחיון

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אמש הוגש ערר על החלטה של בית משפט השלום באשקלון אשר נדרש לבקשה נוספת להורות על מעצרו של העורר ביחד עם מעורבים אחרים. יצוין כי העורר נתון במעצר במסגרת החקירה בתיק זה מאז 27.01.14 כאשר הבקשה שנדונה אמש נתמכה בהצהרת תובע ולפיה תובע החתום על ההצהרה אישר כי לאחר עיון בחומר הראיות הוא מוצא כי יש מקום לכאורה להגיש כתב אישום נגד העורר בגין סיוע לאחר עבירה מסוג פשע ושיבוש מהלכי משפט.

בפני בית משפט קמא טענה ב"כ העורר כי הואיל והוגשה הצהרת תובע והחקירה הסתיימה כי אז יש בהחלט מקום שכבר באותו שלב ידון בית משפט באפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר ולו בהינתן כי מדובר בבחור צעיר שאין לו עבר פלילי (המדובר בעורר יליד 02.11.1995) וכאשר בעניינו ניתן להציע חלופה ראויה בדמות פיקוח צמוד ומלא של אביו.

בית משפט קמא סבר כי אמנם קיים הבדל בין מידת מעורבותו של העורר בשרשרת האירועים כפי שהיא נלמדת מתיק החקירה לבין מעורבותם של האחרים אלא, שלשיטתו מסוכנתם של המעורבים כולם ובכלל זה של העורר, היא במידה שאינה מאפשרת השגת מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה. על כן, הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד ליום 05.02.14 עד השעה 12:30.

בדין היום חזרה ב"כ העורר על עיקרי טענותיה ונציג המשיבה סבר כי מן הדין לדחות את הערר תוך שהוא מפנה לעולה מתיק החקירה.

ראשית יש לומר כי עניין לנו בחקירה אשר החלה בעקבות ניסיון הצתה של בניין בעיר אשקלון כאשר אך בדרך נס דיירים בבניין הבחינו וחשו בריח רע ומיד הזעיקו את כוחות הכיבוי אשר הצליחו להביא לכיבוי של האש שפרצה בטרם חלילה נגרמה פגיעה בנפש. יחד עם זאת, נגרם נזק לרכוש.

אכן, בראשית החקירה ייחסה היחידה החוקרת גם לעורר שבפני את עבירת ההצתה. יחד עם זאת, ככל שהתקדמה החקירה ובוודאי כעולה מהצהרת התובע, ההתרשמות כיום של גורמי החקירה והתביעה היא כי בעוד שכנגד המעורבים האחרים, שניים במספר, ניתן יהיה לבסס ולו באופן לכאורי האשמה בעבירה של הצתה והיזק במזיד. הרי, שחלקו של העורר הינו בשלב שלאחר אותה הצתה בכך שהוא הגיע לזירה ואסף ממנה את שני המעורבים האחרים, זאת לצד טענה בדבר שיבוש של מהלכי חקירה שביצע העורר.

עיינתי בתיק החקירה ולפחות על פי התרשמותי, האמור בהצהרת התובע משקף נאמנה את העולה מתיק החקירה. יחד עם זאת, צריך לומר כבר עתה כי העובדה שלעורר לא תיוחס כנראה השתתפות בעבירת ההצתה, אין בה לטעמי כדי להשפיע על מידת המסוכנות העולה מתיק החקירה גם ביחס לחלקו של העורר שבפני.

על כן, לדעתי צדק בית המשפט קמא בקובעו כי קיימת מסוכנות גם מאת העורר.

ב"כ העורר טוענת כי גם אם קיימת מסוכנות המבססת עילת מעצר, עדיין בית המשפט קמא עדיין לא היה פטור מלדון כבר באותו שלב האם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר קרי הפחתת המסוכנות הנשקפת מאת העורר גם באמצעים אשר אינם מחייבים המשך החזקתו של העורר מאחורי סורג ובריח.

בעניין זה יש לומר את הדברים הבאים: סעיף 17 לחוק המעצרים קובע למעשה כי עם סיום החקירה ישוחרר החשוד ממעצר, זהו הכלל. יחד עם זאת, לצידו של כלל זה נקבע החריג שעניינו קיומה של הצהרת תובע כי כנגד אותו חשוד עומדים להגיש כתב אישום וכאשר יש לבית המשפט שבפניו מוגשת הצהרת התובע יסוד ובסיס להשתכנע כי קיימת עילה לכאורה לבקש את מעצרו של החשוד עד תום ההליכים.

ב"כ העורר סבורה כי אמירה זו של המחוקק חייבה את בית משפט קמא לעשות את בחינת המסוכנות והאפשרות להפחית ממידה זו גם שלא על דרך של שלילת חירותו של העורר.

בעניין זה, אבקש להדגיש את הנקודות הבאות: מידת מסוכנותו של חשוד עוצמה ומובהקותה נלמדת מכמה רכיבים ובין היתר היא נלמדת מנסיבות ביצוע העבירה אך גם ממהות העבירות אשר ניתן יהיה בבוא היום להאשים את החשוד ולו בהתאמה למופיע בהצהרת התובע.

במקרה שבפני לא ניתן ואי אפשר להקל ראש בחומרת המעשים והעובדה כי השתתפותו או תרומתו של העורר למעשים היא בשלב שלאחר ביצוע ההצתה. ייתכן ותחייב בבוא היום מסקנות שונות בעניינו ביחס למעורבים האחרים.

יחד עם זאת, נדמה כי מסקנה אחרת לפיה יכול היה בית המשפט כבר בשלב שבו מוגשת בפניו הצהרת תובע לומר כי גם אם קיימת מסוכנות זו ניתנת להסרה או להפחתה באמצעות חלופת מעצר, מחייבת כי יונח בפני בית משפט מסד עובדתי אשר ניתן יהיה ללמוד או להסיק על קיומו מתוך התשתית הראייתית.

בית משפט אשר בפניו מוגשת הצהרת תובע עובר על חומר החקירה ממעוף הציפור שהרי הוא אינו צריך לקבוע קיומה

של תשתית ראייתית ולכל היותר עליו לקבוע האם מתקיימת על פני הדברים עילה לכאורה לבקש את מעצרו של החשוד עד לתום ההליכים.

כשהו מרחב התמרון שקבע המחוקק, כי אז לטעמי בית משפט קמא נהג נכון כאשר סבר שטרם בשלה העת לבחון שאלת שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

ויש להדגיש כי בית משפט בהחלטה מ 03.02.14 בחר ליתן בידי גופי התביעה פרק זמן שהוא קצר יותר מזה שהתבקש בהצהרת התובע שכן התובע חתום על ההצהרה ביקש להאריך המעצר ב 4 ימים אלא שבית משפט קמא מצא כי ניתן יהיה להגיש את כתב האישום בפרק זמן קצר יותר כך שאין ספק שבית משפט קמא הפעיל שיקול דעת ובחן בעיניים פקוחות ובאופן ביקורתי את האמור בהצהרת התובע ובסופו של יום סבר כי התביעה תזדקק לכ - 48 שעות לצורך הגשת כתב אישום ולטעמי בחינה כולל של רכיבי ההחלטה מושא הערר אינם מצדיקים שינוי של ההחלטה וכל שכן את ביטולה.

מהטעמים אותם מניתי, בחרתי לדחות את הערר.

למותר לציין כי עם הגשת כתב האישום וככל שתבוא בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים, ניתן גם ניתן יהיה להישמע בבקשה לשחרר את העורר לחלופת מעצר ובית המשפט אשר בפניו תתברר הבקשה יצטרך יהיה לשבת על המדוכה ולקבוע עמדה בשאלה זו.

ניתנה והודעה היום ד' אדר תשע"ד, 04/02/2014 במעמד הנוכחים.

נחמה נצר, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מבלי שהדבר ייחשב כהוראה או כחיוב, אבקש כי שב"ס ישקלו לאפשר לאביו של העורר להכניס עבורו ציוד אישי זאת גם אם העורר טרם הוחזר לבית המעצר בו הוא מוחזק.

נדמה כי זו זכותו הבסיסית של העורר כי בתקופת שהייתו במעצר יהיו בידו הציוד והחפצים שהוא נזקק להם ויש לרכז כל מאמץ לאפשר לאביו של העורר להפקיד עבורו ציוד שכזה.

**ניתנה והודעה היום ד' אדר תשע"ד,
04/02/2014 במעמד הנוכחים.
נחמה נצר, שופטת**